

MOTOROZÁS BENINBEN

KONKOLY-THEGE GYÖRGY

Az ismerőseim tudják, hogy nemcsak autóm, jogosítványom sincs, illetve a motorkért sem rajongok. Mindezek ellenére a Beninben töltött 10 nap alatt többször igénybe vettem (több, mint 100 kilométert utazva) a jellemzően helyi motoros taxikat, a Zemi-john-okat.

Nagyon örültem, mikor kiderült, utam újra a szubszaharai Afrikába, Beninbe vitt. Akárcsak a Kongói Köztársaságban, itt is franciául beszélnek – amely nyelv nem ismerete a barátságos helyieknek köszönhetően nagy problémát nem okozott. Előrelátóan kellett megszerveznem az utamat, mivel a 9 éjszakából 5 alkalommal couchsurfingeztem, tehát a helyi telefonkártyámmal folyamatos kapcsolatot kellett fenntartanom vendéglátóimmal. Mivel az ország nem drága, a többi éjszakára is olcsó és barátságos szállásokat találtam. Hosszú évek óta veszem segítségbe a Lonely Planet útikönyvek tanácsait és ezúttal sem kellett csalódnom bennük.

Cotonouba érkeztem és már a repülőtérrel hazafelé megvolt az első motoros élményem. Ez még nem a helyi taxi volt, vendéglátóim (CS) jöttek értem motorral. A bőröndöm előre került s a vezető mögé felpattanva elindultunk a néha homokos és döcögős, de végig érdekes úton.

Az ország déli részén a motoros taxisok hordanak bukósisakot, ellentétben a helyi utasokkal. Északon már csak elvétve látni egy-egy darabot ebből a nálunk megszokott védőfelszerelésből. Nem volt könnyű megszokni a motorozást, de megszerettem és most már hiányzik– ahogy a szép és barátságos ország is.

Természetesen utaztam más járművekkel is, így az Afrikában jellegzetes bush-taxikkal és nagyobb buszokkal is. Ez utóbbiak kényelmesebbek voltak de meglepő volt megtapasztalni, hogy időnként megálltunk és mindenki a busz körül végezte el a”dolgát”.

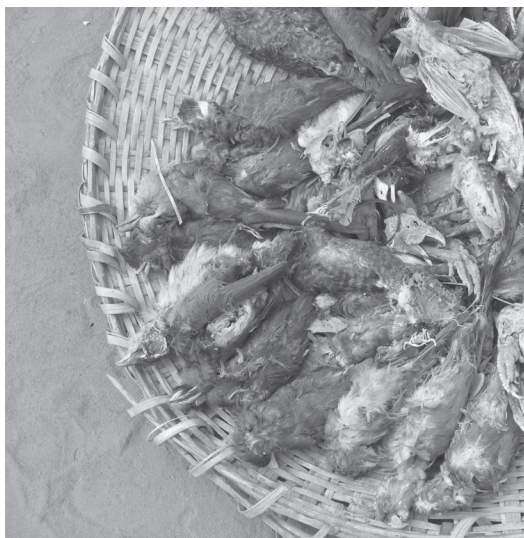
Először az ország déli részéről írok (illetve mellékelek fotókat). Cotonou-t nem sokan szeretik. Valóban nem egy szép város, bár a tengerparti részen nagyon kellemes. Sok sátor várja a sörözni vágyókat (de persze lehet mást is inni). A sör nem drága. A legnépszerűbb helyi márka a „Beninoise”, de én a togoi „Awooyo”-t ittam gyakran. Kicsit drágább volt, azonban szerintem nagyon finom.

„Benin az úgynevezett „Rabszolgapart” része volt ahonnan a 17-19.században rabszolgák millióit vitték az Amerikai kontinensre (főleg a Karib-térségbe és Brazíliába).”

A közeli Ouidah már izgalmas város. Innen először lementem a közeli tengerpartra a Grand Popo beach-re. Sajnos úszni nem lehet se itt, se Cotonou-nál. A tenger nagyon erősen hullámzik és csak a szörfösök merészkednek be néha. Kellemes emlék a helyi Lion bár, ami esténként tele volt, ezenfelül finom reggelit csináltak a barátságos tulajdonosai. A városba visszaérve az utcákat koptattam és megnéztem a nevezetességeket. Néztem az embereket, a piacokat, néha ettem-ittam valamit a helyiekkel. Benin az úgynevezett „Rabszolgapart” része volt ahonnan a 17-19.században rabszolgák millióit vitték az Amerikai kontinensre (főleg a Karib-térségbe és Brazíliába). Ouidah volt az egyik központja a rabszolga-kereskedelemnek ezért itt van egy múzeum is, mely bemutatja a rabszolgák sanyarú sorsát, továbbá van egy emlékmű is a tengerparton, a „Pont ahonnan nincs visszatérés”.

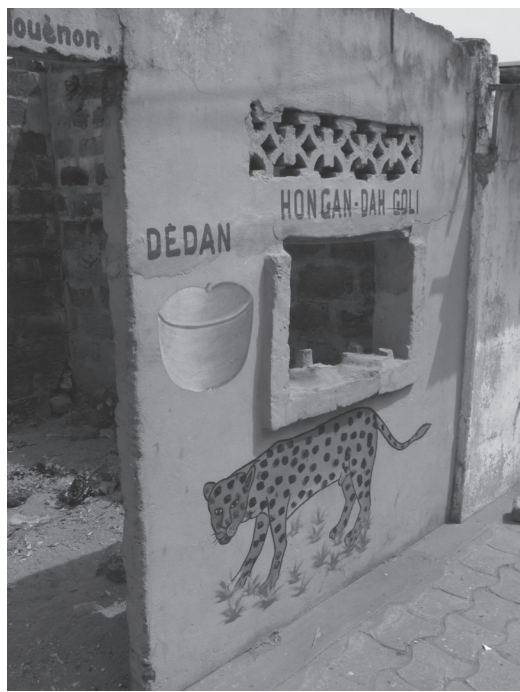

A város egyik érdekessége a Piton templom. Mint a legtöbb benini múzeumban, itt is angolul jól beszélő guide-ok vezettek körbe és mesélték el a fontos tudnivalókat. A látogatás csúcspontja a fotózás volt, amikor az én nyakamba is felkerült egy, a különben veszélytelen állatokból.

Az ország fővárosa a nigériai határhoz közeli Porto Novo. Itt is megnéztem két múzeumot, viszont jórészt az utcákon mászkáltam. Szeretek sétálgatni, így sokkal többet lát, tapasztal, érez, szagol az utazó, mintha csak elmotorozna egyik látványosságtól a másikig.

Másnap reggel még elmentem (természetesen Zemi-john-nal) a közeli Adjara-ba, ahol bár a nagy piacról lemaradtam (mint kiderült, az előtte levő nap volt), megkóstoltam a Chez Houssou étterem híres ételét, a „grilled pork cooked in blood sauce” nevű ételt– a szósz íze a mi véres hurkánkra emlékeztetett, a hús pedig nagyon finom volt.

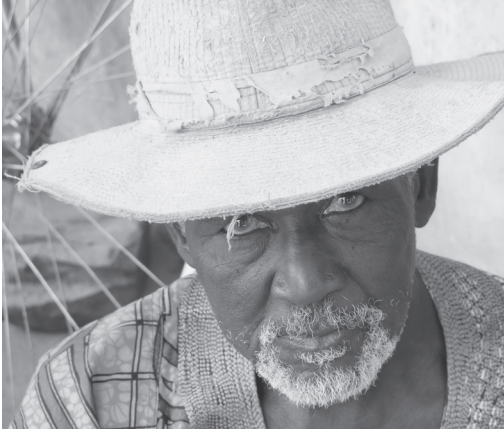

Az ország északi részében is több napot töltöttem el. Abomey történelmi város Beninben, 1985 óta az ország egyetlen világörökségi helyszíne.

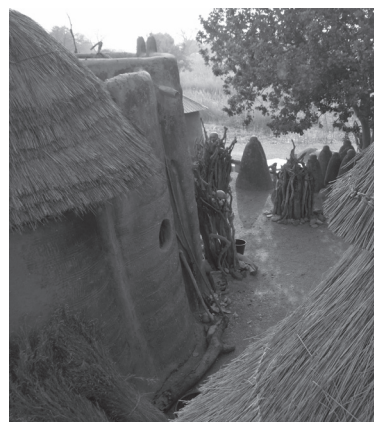
A könyvből kinézett szállás (a La Lune) nagyon bejött. A szobám felejthető volt, de a kert nagyon tetszett– tele volt szobrokkal és maszkokkal (ez utóbbiak a fákra voltak felkötve), sőt voltak élő alligátorok, ugyanakkor egy pulyka is. Természetesen a városban több bolttal is rendelkeztek, az itt folyó komoly munkára pedig jó példa, hogy egyik reggel láttam, amint teherautóval egy életnagyságú, fából faragott elefántot szállítottak el.

Egy motoros taxis vitt végig a városon. Első utunk egy kis faluba vezetett, ahol a vudu szokásából kaptam kis ízelítőt. A vudu pap szertartása és a kis falu élete nagyon érdekes volt. A vudu itt elismert vallás, ami békésen együtt él a muzulmán és keresztény hittel. Később elmentünk egy fétis piacra is, ahol a vudu szertartások „eszközeit” árulták. Voltak itt állati koponyák, csontvázak, madártetemek. Ebben a helyi vallásban mindegyik más rontás elűzésére (vagy éppen ellenkezőleg, rontásra) szolgál.

Abomey korábban a Dahomey királyság egykori fővárosa volt. Az 1600-as évek közepén épült paloták egy része leégett, ellenben megmaradt részei nagyon érdekesek. A fő látványosság a két palotában elhelyezett Történelmi múzeum. Itt többek között szőnyeget lehet szemrevételezni, de itt található például Ghezó király (1818-1858 között uralkodott) trónja is, melynek lábai négy ellenséges koponyán állnak.

Abomeyből tovább utaztam északra Natitingou-ba. Az alváson kívül más érdekességet nem igazán tettem ebben a nem túl izgalmas városban, majd továbbmentem Boukombé-be, ahol somba házakat nézegettem. Itt szintén motorral vittek körbe, így többet láthattam ezekből az erődszerű, kis ablakkal rendelkező, jórészt agyagból tapasztott épületekből. Az alsó szinten általában élőállatokat tartottak, a lakótér felettük helyezkedtek el.

Elmentem a híres Boukombé-i piacra is, ami kissé csalódással töltött el, mert láttam már máshol színe-
sebb portékákat – de így is érdekes befejezése volt
Benin északi felében tett utamnak.

Megszerettem Benint s nagyon szívesen visszamen-
nék – de nem csak ide, hanem a szomszédos Togóba
is, ami szintén izgalmas országnak tűnik. ☀

